

ลูกแกะที่บูชาัญญาเอาไว้บนแท่น ขาด่างหาก สมควรจะได้รับ
พละกำลัง, ความรู้, อำนาจ และความศรัทธา
ยิ่งไปกว่านั้นก็ยังมีเกียรติยศและการยกย่อง
(วิวรรณ์ บทที่ 5 ตอนที่ 12)

บทที่ 1 : แพะบูชาัญญา

I

ดูเหมือนว่ายาจะออกฤทธิ์ได้ดีเลยนะคะ

เธอเก็บเครื่องฟังการเต้นของหัวใจใส่ไว้ในกระเป๋าของชุดสี
ขาวที่เธอสวมใส่ ด็อกเตอร์ลูกเลเชีย ลิโกริโอแสดงรอยยิ้มที่เหมือนกับ
แม่พระผู้เมตตา เธอเปลี่ยนเสื้อนอนบางๆ ให้กับคนป่วยด้วยความสุภาพ
อ่อนโยนเฉพาะตัวหญิง ยกล่างคนของเธอ หลังจากนั้นก็เริ่มจับชีพจร
อาการต่างๆ ดีขึ้นแล้วด้วยนะคะ...ไม่เป็นอะไรแล้ว ไม่ต้อง
เป็นห่วงนะคะท่าน ถ้าท่านค่อยๆ ยไม่รีบร้อนอะไร ท่านจะต้อง
ดีขึ้นอย่างแน่นอนค่ะ

...ฉันนะเชื่อมั่นในตัวของคุณเสมอนะ...ด็อกเตอร์ลิโกริโอ

แคทเธอรินาเอามือที่ว่างเสยผมที่ยุงเหยิงพลงาย้มให้เล็กน้อย
ความงามที่ได้รับมอบคุณจากผู้เป็นมารดา แม้แต่ผู้หญิงด้วยกันยัง
ต้องหลงเสน่ห์ เธอฉายรอยยิ้มที่งดงาม ทันใดนั้นพระคาร์ดินัลรูปงามก็
โพล่งถามเหมือนกับโยนระเบิดใส่แพทย์หญิงประจำตัวที่รักษามานาน
ถึงยี่สิบปี

ว่าแต่...คุณหมอ ฉันจะอยู่ได้นานเท่าไร? ฉันจะมีชีวิตเหลือ
อยู่เท่าไร บอกฉันมาตรงๆ

ท..ท่านคะ!?

เธอเป็นแพทย์ที่ตรวจร่างกายแคทเธอรินาผู้ที่มีร่างกาย
อ่อนแอมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก เธอจึงเข้าไปพยายามจะทำเหมือน ่าไม่
เป็นอะไรแต่ว่าสีหน้าของเธอกลับแสดงอารมณ์แตกตื่นอย่าง แคทเธอรินา
พยักหน้าด้วยใบหน้าที่มึนแถม

เธอ...แบบนี้ก็หมายความว่า ฉันจะมีชี ต่ออยู่สั้นมากจนตอบไม่
ไ ?

โรคคอลลาเจนบกพร่อง แม้จะพบในระยะแรกเริ่ม การรักษา
ก็ยากลำบากพอควรอยู่นะคะ

แพทย์หญิงคนนั้นก้มหน้าลงเล็กน้อย ใบหน้าของเธอไม่มีอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น เธอพูดด้วยเสียงที่แหบแห้งเหมือนกับตัวเธอเองนั้นเป็นคนป่วยเสียเอง

โรคนี้อยู่ในกลุ่มโรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง - มันเป็นโรคทางภูมิคุ้มกันโรคหนึ่งที่จะต่อต้านร่างกายเหมือนกับเป็นศัตรู เหมือนกับคราวนี้เช่นกัน สิ่งกีดกั้นปอดของท่าน ไม่ใช่ทั้งแบคทีเรียและไวรัสแต่อย่างใด มันป็นร่างกายของท่านเองค่ะ ถ้าตรวจสอบสุขภาพบ่อยกว่านี้ ก็น่าจะตรวจพบได้เร็วกว่านี้นะคะ...ดิฉันขอโทษค่ะ!

แพทย์หญิงไม่ต้องมาขอโทษฉันหรอก ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นมันเกิดขึ้นจากตัวฉันเอง...จะว่าไปฉันตรวจสอบสุขภาพครั้งสุดท้ายเมื่อไรกันนะ?

เมื่อแปดปี ากที่สันตะปาปาองค์ก่อนจากไปก่อนที่ท่านจะขึ้นรับตำแหน่งพระคาร์ดินัล

มม นั่นสินะ จากนั้นมาก็ทำแต่งงาน มันยุ่งมากไ้ตรวจร่างกายเลย จริงด้วยสิ มันยุ่งมาก...ยุ่งมากเหลือเกิน...

เมื่อเธอปั่นพัมพ์เสียงต่ำพลาซงหันไปมองกระจกด้านข้างสามเดือนมานี้ เอน้ำหนักลดลงไปสามกิโลกรัม แต่โชคดีเธอเป็นคนที่ไม่หน้าไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงถึงแม้ว่าน้ำหนักจะลดลงถึงสามกิโลกรัม นอกเหนือจากโหนกแก้มที่เห็นชัดขึ้นเล็กน้อย ความงามของพระคาร์ดินัลที่สวยงามที่สุดในโลก ก็ไม่ได้ลดทอนลงไปเลย แต่ว่าภายในร่างกายของเธอนั้นโรคร้ายค่อยๆ ยื่นมือมาแล้ว และในระหว่างที่สนทนากันอยู่ตอนนี้ก็เช่นกัน มันก็ค่อยๆ ค่อยๆ กีดกัน...

...วันนี้ก็ขอบคุณมากนะคะคุณหมอ

เธอคลายคิ้วที่ย่นเข้าหากันอย่างแรง พลันพยักหน้าใ กับแพทย์หญิงคน อ่อนโยน

การตรวจร่างกายครั้งต่อไปก็ฝากด้วยละกันนะคะ...อ้อ สาคุณเทรส ด็อกเตอร์กำลังจะกลับแล้ว วเอาค่าเดินทางที่เตรียมเอาไว้มอบให้เธอ วย

รับทราบ

ผู้ ดอรับคำสั่งของพระคาร์ธบาทหลวงร่างเล็ก เขา ยืนอยู่ที่มุมหนึ่งห้องนอนแห่งนี้ในระหว่างตรวจร่างกายอย่างเงียบนิ่ง เหมือนกับของประดับ ตอนที่เขายื่นกระเป๋าให้กับแพทย์หญิงคนนั้น เขาแถมกระเป๋าคอกเผยให้แพทย์หญิงเห็นถึงปีกเงินที่อัดแน่นแล้วก็ปิดลง เขายื่นให้แพทย์หญิงคนนั้น

...คุณหมอ คุณหมอสัญญากับพวกฉันได้ว่าจะเก็บอาการป่วยของฉันไว้เป็นความลับ ฉันขอร้องแค่นี้ได้ใช่ไหม?

แพทย์ประจำตัวยื่นมือไปรับกระเป๋าสตางค์เงินเอาไว้ด้วยสีหน้าที่เหมือนกับกำลังทำความผิด แคทเธอรินาพูดออกไปอีกครั้ง น้ำเสียงของเธอฟังสบายๆ เหมือนกับกำลังคุยเรื่องราวทั่วไปในวงน้ำชา แต่ความรู้สึกกับโดนตะปุดอก

คนที่รู้เรื่อง คนก็คือฉัน, สาธุคุณเทรส แล้วก็คุณเท่านั้น คนอื่นคิดว่าฉันแค่หวัดธรรมดา...ถ้าสมมติว่ารู้ไปถึงหูของพระคาร์ดินัลเมดิซี ฉันไม่อยากจะทำให้เขาคิดว่าฉันเป็นตัวถ่วง ห้ามเอาเรื่องนี้ไปบอกใครเด็ดขาด

ค่ะ เรื่องนั้นดิฉันทราบดี

ลิโกรีโอะพยักหน้า แล้วก็ศีรษะทำความเคารพอย่างอ่อนน้อมหนึ่งครั้ง เธอเปิดประตูออกและกำลังจะออกจากห้อง แต่เธอหันมาอีกครั้ง

ท่านคะ ขอให้กำลังใจต่อสู้นะคะ...

แพทย์หญิงคนนั้นพูดกับหญิงงามที่มองไปนอกหน้าต่าง เสียงของเธอนั้นแผ่วเบา แผ่ด้วยความเศร้าโศกและเจ็บปวด

มันยังมีหวังอยู่ ถ้าดูแลรักษาสุขภาพและได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง - ก็อาจจะยืดเวลาที่เหลืออยู่ได้นะคะ ดังนั้น...

เรื่องนั้นฉันเข้าใจ ฉันไม่ยอมหมดหวังอยู่แล้ว กรุณาวางใจได้เลย...โชคดีนะคะ

เทรสปิดประตูลง แคทเธอรินาก็นั่งลงบนเตียงของตัวเองไปทีละที

ประเทศแถบยุโรปตอนใต้ ฤดูใบไม้ผลิมาเยือนค่อนข้างจะเร็ว ทั้งๆ ที่ตอนนี้ในเดือนมีนาคม ภายในสวนด้านในปราสาทสฟอรซา ก็เริ่มมีดอกไม้เบ่งบานอวดโฉมกันแล้ว ที่สวนตรงนั้นเหมือนกับเป็นเวทีที่ให้เหล่าภูติน้อยหลากสีได้เต้นระบำ แคทเธอรินามองลงไปยังสวนนั้น พลันยิ้มราว ถูกตัวเอง

น่าตลกจริง...ฉันที่ไม่เคยคิดอยากจะมีลูก ดันมาเป็นโรคแบบนี้ได้

โรคคอลลาเจนบกพร่องมักจะเป็นโรคที่เกิดระหว่างตั้งครรภ์ อันเนื่องมาจากการหลั่งฮอร์โมนที่แปรปรวน

กระบวนการเตรียมความพรั่งพร้อมของร่างกายผู้หญิง - ระบบป้องกันตัวเองที่เตรียมตัวจะรับตัวอ่อนที่เป็นสิ่งแปลกปลอมแปรปรวนทำให้เกิดความบกพร่องแล้วหันมาทำร้ายเซลล์ในร่างกาย

เหมือนกับเป็นสิ่งแปลกปลอม เม็ดเลือดขาวและเซลล์ที่ทำลายเชื้อโรค เริ่มทำลายเซลล์อื่น นั่นเป็นจุดเริ่มต้นของโรคนี้ ถ้าจะให้พูดง่ายๆ ก็คือ ร่างกายของตัวเองกำลังฆ่า 'นั่นเอง'

หญิงงามยิ้มพลาบไอบาๆ เธอหันไปทางบาทหลวงที่ยืนนิ่ง อยู่ มห้องแล้วเ ยปากพูดด้วยน้ำเสียงที่เหมือนกับกำลังพูดเรื่องตลก

สาธุคุณเทรส นายไม่คิดว่ามันแปลกบ้างหรือ? นถูกลอบสังหารมาหลายครั้งแล้ว แต่ว่าก็ได้รับการช่วยเหลืออย่างปลอดภัยมาทุกครั้ง จะเรียกว่ามี ะชีวิตก็ไม่แปลก ฉันคิดว่าฉันดวงแข็งมาก...แค่ฉันดวงแข็งแบบฉันกลับโดนตัวเองสังหารนี่สิ ฉันคงจะหนีจากนักฆ่าคนนี้ได้ไปอีกแล้ว

...ขอแนะนำให้ท่านดูแลสุขภาพด้วย ดัชเชสแห่งมิลาน

น้ำเสียงของเครื่องจักรสังหารต่างจากเสียงที่สบายๆ ของเจ้านายโดยสิ้นเชิง

ด็อกเตอร์ลีโกรีโธแนะนำเอาไว้เช่นกัน โรคคอลลาเจน

บกพร่องห้ามออกแรงมาก และจะต้องรักษาตัวอย่างเคร่งครัด รักษาสุขภาพควบคู่ไปกับการให้ยาบำรุงตามกระบวนการรักษาด้วยเคมี แนะนำให้ดัชเชสแห่งมิลานอย่าหักโหม

อย่าหักโหม?...หลังจากนั้นล่ะ? มันอาจจะต่ออายุได้หลายเดือน แต่หลังจากนั้นมันก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้อยู่ดีใช่ไหม?

แคทเธอรินายิ้มเหมือนเด็กไร้เดียงสา

จริงด้วย ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะพักฟื้นอย่างสงบๆ เธอก็ไม่สามารถจะหนีชะตากรรมหนีพ้น

แคทเธอรินากำ านเอาไว้ไม่แน่น กำปั้นกลายเป็นสิ่วตามแรงที่เพิ่มเข้าไป เธอพูดออกมาอย่างขัดถ้อยขัดคำ

ใช่ ฉันไม่มีเวลาอีกแล้ว...เวลาที่เหลืออยู่ ฉันก็มีอะไรที่จะต้องทำมากมาย ไม่มีเวลาใดมารู้สึกสมเพชตัวเองหรอกนะ ฉันไม่ยอมเสียเวลาไปเปล่าๆ แบบ น...

จริงด้วย ฉันเป็นพระคาร์ดินัล เป็นพี่สาวของสันตะปาปา แล้วก็เป็นคนสุดท้ายแห่งตระกูลสฟอร์ซอีกด้วย ยังมีเรื่องที่จะต้องทำอีกมากมายนับไม่ถ้วน ความขัดแย้งที่จะต้องสะสาง อีกทั้งศัตรูที่จะต้องล้มให้ได้ สุดท้ายแล้วฉันที่จะต้องชำระ เราไม่มีเวลาที่จะมาเศร้าใจอะไรทั้งสิ้น ตัวเองนั้น...

เอ๊ะ....?

แคทเธอรินาย่นคิ้ว เวย จู่ๆ เธอรู้สึกว่ามีความร้อนอะไรบางอย่างเกิดขึ้นในอก

ตอนแรกคิดว่าจะเป็นอาการที่เคยกำเริบ แต่ความจริงแล้วมันไม่ใช่ หัวใจเต้นแบบนี้หมายความว่าอย่างไร? แล้วหนังตาที่เริ่มกระตุกนี้ล่ะ? แล้วของเหลวอุ่นที่ไหลลงมาตามแก้ม นี่จะเป็นน้ำตา - ตัวเราเองกำลังร้องไห้อยู่หรือ?

เมื่อคิดแบบนั้น หृทัยเหล็ก ก็ไหลตลก เริ่มจะซบพอม
ยกสัมผัสกับใบหน้า เธอกรีดร้องออกมา
ไม่นะ!

เสียงนี้ข้างสั้นไหวและแหบแห้งจนไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นเสียง
ของเธอเอง

ฉันอยากตาย! ทำไม...ทำไมต้องเป็นฉันด้วย! ฉันยังมีสิ่งที่
ทำค้างคาเอาไว้อีกมากมาย!

น้ำตาหยดลงบนผ้าปูจนเป็นรอยเปียก - แคทเธอรินามองสิ่ง
นั้นพลาจกััดฟืนกรอด

ตัวเองยังมีเรื่องที่ยากจะทำอีกมาก ไม่ใช่เรื่องที่สมควรจะ
ทำ แต่เป็นเรื่องที่ยากทำและยังมีเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องบอก แต่เป็น
เรื่องอก

ตอนนี้ใน วของเธอมิแต่ดวงตาสีเดียวกับทะเลสาปยามฤดู
หนาว เธอจ้องมองดวงตานั่นอยู่ตลอดเวลา อยากจะ อดดวงตาคู่นั้นไป
ตลอด แต่ว่า...ทำไมกัน!? ทำไมจะต้องเป็นฉันคนเดียว! ทำไมถึงไม่
เป็นคนอื่น!?

านคะ ตื่นอยู่หรือเปล่าคะ?

ในระหว่างที่กำลังกััดฟืนกลั่นเสียงสะนั้นก็มีเสียงเคาะ
ประตูเบาๆ ดังมาเข้าหุพระคาร์ดินัล หลังจากนั้นก็มีเสียงของหญิงสาวดัง
ข้ามประตูเข้ามาอย่างเกรงอกเกรงใจ

ตอนนี้สะดวกไหมคะ? ถ้าท่านกำลังธุระอะไรอยู่ ดิฉันมา
ที่หลังก็ไะ...

...เปล่า ไม่เป็นไร เข้ามาได้ ซิสเตอร์โลเรตตา

แคทเธอรินาริบเช็ดน้ำตา แล้วก็เอาผ้าขนหนูที่เปียกนั้นมา
เช็ดหน้าอีกที เธอแสร้งทำเป็นเช็ดเหงื่อที่ออกตอนนอนต่อหน้าแม่ชีที่
เดินเข้าห้องมา เธอตอบกลับไปด้วยเสียงปกติ

เกิดอะไรขึ้น? น่าจะยังจะไม่ถึงเวลาที่จะต้องติดต่อกับฝ่าย
ธุรการนะ...มีอะไรหรือ?

อะ...คะ เมื่อสักครู่นี้มีโทรเลขของ ศาสตราจารย์ มาจาก
กลอนดิเนียมคะ...

แมชี - ซิสเตอร์โลเรตตาพยักหน้าพลันยื่นกระดาษโทรเลขให้ผ่านทางกันสลิเกอร์เพื่อส่งไปให้เจ้านาย แล้วเธอก็พูดต่อ

ดูเหมือนว่าจะเป็นธุระด่วน ก็เลยนำมามอบให้ทันที...คือว่ากำลังพักผ่อนอยู่หรือเปล่าคะ?

เปล่าหรือก ขอบใจมากนะ...เมื่อก็บอกว่าจะมาจากตึกเตอร์เวิร์ดสเวิร์ธสินะ? มันเป็นเรื่องอะไรกันน..แ...น.....นะ...

คหอยของแคทเธอรินาที่กำลังไล่สายตาอยู่บนกระดาษสั้นเทาแล้วก็หยุดลง เธอจ้องเขม็งไปที่ข้อความไม่กี่บรรทัดในกระดาษ เธอตัวแข็งจนลืมหายใจ

เกิดอะไรขึ้นหรือคะท่าน?

โลเรตตาค่อยๆ เอ่ยปากถามพระคาร์ดินัลที่แข็งทื่อเหมือนกับรูปสลักหินอ่อน เสียงที่ถามไปนั้นแทบเบาจนแทบจะสลายไปในอากาศ

มีข่าวร้ายอะไรมาจากศาสตราจารย์หรือคะ? หรือว่าที่ลอนดิเนียมจะเกิดเรื่องร้ายขึ้น?

เปล่า ไม่มีอะไร ซิสเตอร์โลเรตตา

แคทเธอรินายิ้มพลาบความเจ็บปวดเหมือนกับหัวใจจะฉีกขาด เธอยื่นกระดาษให้ บบาทหลวงที่ ่างๆ สีหน้าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ดูเหมือนว่ามีความวุ่นวายเกิดขึ้นที่พระราชวังที่ลอนดิเนียมเท่านั้น...ตอนน้องรวบรวมมูลก่อน...ซิสเตอร์โลเรตตา เจ้าส่งโทรเลขไปที่ พาลาสโซสปาด้า โดยด่วนเพื่อติดต่อกับทูตของอัลบิออน ส่วนสาธุคุณเทรส...

คำพูดของแคทเธอรินาขาดหายไปเท่านั้น เพราะว่าเธอขอให้แมชีคนนั้นที่กำลังตะลึงลานโค้งคำนับให้เสร็จ เธอมองให้แน่ใจว่าแผ่นหลังที่บอบบางของแมชีคนั้นหายไปจากประตูแล้ว เธอหันไปมองสุนัขเหล็กนักล่าด้วยสีหน้าที่เข้มงวด

รีบไปที่ลอนดิเนียมเดี๋ยวนี้ กันสลิเกอร์ ? มีเรื่องที่ไม่ดีเกิดขึ้นกับอาเบลอีกแล้ว...นายรู้ใช่ไหมว่าจะต้องจัดการกับเขายังไง? สิ่งนั้นมีเก็บไว้อยู่ในห้องใต้ดิน เอาไปด้วยละกัน

รับทราบ

หลังจากพยักหน้าทีไรซึ่งอารมณ์ เขาก็หันตัวไปทันที แคทเธอรินาฟังเสียงฝีเท้าที่ก้าวย่างอย่างเป็นระบบระเบียบ ออกห่างไปจากประตูไปพลาง เธอหันมากลับมาอ่านข้อความในกระดาษนั้นอีกครั้งอย่างเงิบๆ รู้สึกตัวอีกที เธอก็ได้ขยี้กระดาษแผ่นนั้นเรียบร้อยแล้ว

...เอสเธอชด์!

หญิงงามคนนั้นเอ่ยชื่อนี้ออกมาโดยไม่รู้ตัว